

Solbøl Amts 5te Valgkreds (C. Nimeftad), hvorefter Udvalget ikke nærmere skal udtale sig, inden det har hørt den ærede Forslagsstiller og den høitærede Justitsministers Udtalelser. Foreløbig skal jeg dog bemærke dertil, at dette Endringsforslag i forskjellige Henseender er forekommet mindre tilraadeligt, idet det opstiller flere nye Principer i Lovgivningen, saasom at Enkeltcellestraffen ogsaa skulde anvendes paa Tugthuusfanger, hvilket ikke engang for Mandsfangers Vedkommende tidligere har været Tilfældet; og ligeledes at Enkeltcellestraffen skulde kunne anvendes paa kun endeel af Straffetiden, hvilket heller ikke tidligere har været Tilfældet. Endringsforslaget fordrer fremdeles, at Administrationen skulde kunne udstrække denne Enkeltcellestraf indtil $3\frac{1}{2}$ Aar; men en saadan Bemyndigelse synes ikke hensigtsmæssig paa en Tid, hvor man i alle øvrige Lande er kommen til den Erkjendelse, at man hos qvindelige Forbrydere ikke burde udstrække den til en længere Tid end i det Høieste 1 Aar, og selv om man vil sige, at Administrationen ikke er nødt til at anvende den paa saa lang en Tid, vil den dog derved faae en saadan Ret og mulig komme til at bruge denne Ret paa en ikke hensigtsmæssig Maade. Endelig maa vel Lovens Titel, ifald dette Endringsforslag vedtages, ogsaa undergaae nogen Forandring, og hvad den Tilfættning i Endringsforslaget angaaer, som gjør en saadan Overførelse i Enkeltcelle afhængig af Fængens Samtykke, da vil Fleertallet vistnok heller ikke kunne slutte sig dertil. Hertil skal jeg indskrænke mine Bemærkninger for Diebliffet.

Klein: Det ærede Thing vil af den omdeelte Betænkning have seet, at jeg staaer temmelig alene i denne Sag med mine Ansættelser. Det er ikke behageligt ikke at have kunnet finde mere Anklang for sine Ansættelser i Udvalget; det maa jeg imidlertid finde mig i, og jeg gjør det med et saa meget trostligere Haab, som jeg ikke kan nægte, at jeg nærer Forventning om, at det skal lykkes mig at faae Majoritet her i Salen, om ogsaa jeg har været Minoritet i Udvalget. Jeg grunder denne Forventning paa den levende Overbeviisning om, at hvad jeg har foreslaaet i denne Sag, er stemmende med Ret og Retfærdighed, og at Udvalget ved at betræde

den Vej, Lovgivningen før er flaaet ind paa, nemlig i Loven af 30te November 1857, har betraadt en Vej, som maa erkjendes at være mindre billig. Jeg siger, at jeg staaer saa temmelig alene i Udvalget, og det gjælder da navnlig med Hensyn til de væsentligere Spørgsmaal, som have været for i Udvalget, idet jeg naturligviis ikke har kunnet have Noget at erindre mod den Redaktionsforandring, der er bragt i Forslag til Lovens første Paragraphs Begyndelse, saa meget mindre, som jeg ved første Behandling af Sagen selv har henledet Opmærksomheden derpaa. Derimod er der Uenighed mellem Udvalgets Majoritet og mig allerede i det af Udvalget stillede Endringsforslag, som, vistnok mindre korrekt, uden at jeg dog vil give Udvalget Skyld deraf, er bleven sat i Forbindelse med Redaktionsendringsforslaget til Paragraphens Begyndelse; vel har jeg sluttet mig til Udvalgets Majoritet, hvad selve Forslaget angaaer, men det vil fremgaae af Betænkningen, at det er af forskjellige Grunde, at Udvalgets Fleertal og Mindretal saaledes ere komne til det samme Resultat, og hvad derefter Spørgsmaalene om Lovens Anvendelse paa qvindelige Forbrydere, der allerede ere idømte Forbedringshuusstraf, angaaer, da foreligger der jo særlige Forslag fra mig under Nr. 2 og 3. Det er jo ganske vist, at Staten ikke blot har Ret til at straffe dem, der forsee sig mod den sædelige Samfundsorden, som skal haandhæves, men at det ogsaa er for Staten en høiere Pligt selv at straffe Forbryderen; men netop naar Staten træder op mod den Enkelte, er der en særlig Opfordring for den til at gjøre Alt, for at det kan fremtræde ikke blot for Folket, men ogsaa for den enkelte Person, at det virkelig er en Retfærdigheds handling, den udøver, og dette udtræver efter min Formening, at den Straf, som Vedkommende idømmes, tilkjendes ham i Overensstemmelse med Loven, der er eller bør være et Udtryk for den sædelige Retsbevidsthed i Folket og af Domstolene, som ere Lovens Organ, hvor der bliver Spørgsmaal om deres Anvendelse i det enkelte Tilfælde; naar ikke dette skeer, fremtræder Straffedommen let som en Hævn eller vilkaarlig Dvang, der udøves mod den pphjiff Svagere af den Stærkere. Det